



ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

, ਜੇ

ਜੈ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਾਂਸ਼ੀ, ਨਾਬਾਲਗ, - ਮੁਦਈ -  
ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਝੰਡਾ, -ਬਦਲਾਇਕ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1950 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 375

1954

ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ (1913 ਦਾ 1)—ਸੈਕਸ਼ਨ 15— ਦੂਜੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ  
15(ਸੀ) ਵਿੱਚ "ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ" ਦਾ ਮਤਲਬ।

Sept., 14th

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ  
ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਮੂਲ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ  
"ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। (c) ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਭਗਤ ਹੀਰਾ ਨੰਦ ਬਨਾਮ ਲਾਲ ਖਾਨ (1), ਉੱਤਮ ਬਨਾਮ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਸੁੱਦਾ ਅਤੇ  
ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੰਜਾ ਸਿੰਘ (3), ਬੀਜਾ ਬਨਾਮ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ (4), ਬਸਾਵਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਨੱਥਾ ਸਿੰਘ  
(5)। , ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ (6), ਉੱਤਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ (7)।  
ਰਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ (8), ਪਾਖਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਲਾਭੂ ਰਾਮ (9), ਪਰਭੂ ਬਨਾਮ  
ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਦੀਨ (10), ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਜਵਦਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ■ "— ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ।  
ਮਿਤੀ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਈ. ਐਲ. ਤਨੇਜਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ \* ਕਲਾਸ, ਰੋਹਤਕ,  
ਮਿਤੀ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ  
ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਹਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਲਾਗਤ

ਐਫਸੀ ਮਿੱਤਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਚੀ \_ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ। ਜੇ.—ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਰੋਹਤਕ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ  
ਜੱਜ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ  
ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਲਈ  
ਪਲੇਨ ਝਗੜੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੁਰਾਣ। ਪਿੰਡ ਦਿਘਲ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਨੇ ਪਿੰਡ ਗੰਗਟਨ ਵਿੱਚ 3 ਵਿੱਘੇ 4 ਬਿਸਵੇ  
ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ 2 ਫਰਵਰੀ 1943 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਝੰਡਾ ਨੂੰ  
2500 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਲਸੀ, ਮੁਦਈ, ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਲਈ  
ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਇਆ

(1)	169 ਪੀਆਰ 1889
(2)	69 ਪੀਆਰ 1893
(3)	76 ਪੀ.ਆਰ.- 1894
(4)	45 ਪੀ.ਆਰ. 1897
(5)	60 ਪੀਆਰ 1914
(6)	21 ਪੀਆਰ 1915
(7)	67 IC 48
(8)	ਏਆਈਆਰ 1937 ਲਾਹ. 32
(9)	ਏਆਈਆਰ 1947 ਲਾਹ. 322
(10)	ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 ਲਾਹ. 199

ਰੁ. 600 ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਨਾ ਦਇਆ ਰਾਮ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਕਾਂਸੀ ਪੱਖੀ ਸਨ, ਨਾਬਾਲਗ ਸਨ, ਪੁਜਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਵੈਂਡੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਕੋਲ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਦਾ ਉੱਚਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਪੈਨਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਨਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਪੈਨਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 5, ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਿਨੀਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਪ੍ਰਭੂ ਬਨਾਮ ਸ਼ਮਸੂਦ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਪਾਨਾਂ ਅਤੇ ਵੰਸ਼-ਸਾਰਣੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: -

“ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 4 ਸਕਿੰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ 1

ਅਤੇ ਉਸ ਨਕਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਕ ਗੰਗੂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਘਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਮਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਗੰਗਟਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਵੰਡ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋਈ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ 1879 ਤੱਕ 22 ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਪੰਨੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਨਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ -

ਟਰਾਲ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪੈਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਨਕਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹਰੇਕ ਪਾਨਾ ਇੱਕ ਸੀ।

Jai Singh and  
Kanshi Minors

v.

Jhanda

Kapur. J.

(1) ਏਆਈਆਰ 1945 ਲੈਬ. 199 ਵੱਖਰੀ ਹਸਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਨਾ ਦਾ

ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੈਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 2 1879 ਦੀ ਵੰਸ਼-ਸਾਰਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗੋਬਿੰਦ 13 ਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਗੰਗੂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਵੰਸ਼ਜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਜੋਧਨ, ਭੋਪਤ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਸਨ। ਹਰਮਲ ਅਤੇ ਨਿਹਾਲਾ। ਜੋਧਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਰਮਨ ਸਨ। ਭੋਜਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਆਮ ਕੌਰ। ਰਮਨ ਦਾ ਪੋਤਰਾ ਘਾਸੀ, ਭੋਜਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨੰਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਆਮ ਕੌਰ ਦਾ ਪੋਤਾ ਦਯਾ ਰਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਸਨ / ਭੋਪਤ ਦਾ ਪੋਤਾ ਕਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਪਾਨਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ (1) ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, (2) ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਪੈਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਮੀਲਾਤ ਜੁੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, (3) ਚਾਰਾਂ ਪਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਖੇਤਰੀ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ (4) ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਬਜ਼ਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮਾਪ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜੱਦੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਪੁਰ ਪੋਜ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀਆਂ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਈ ਹੁਣ ਇਸ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਫ਼ੀਅਤ - ਏ-ਦੇਹੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਸਾਰ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਚਾਰ ਪੈਨਾਂ ਅਤੇ ਜੈ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਕਸਾਰਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਝਸਦਾ ਨੂੰ ਪੈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਪੂਰ, ਜੇ .

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਪਰਾਟੇ ਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 15 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੂਜਾ " ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(c) ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ (a) ਜਾਂ ਧਾਰਾ (b) ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟ ਆਇਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

\* \* \* \*  
\* \* \* \*

*ਦੂਸਰਾ, ਪੱਟੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਹੋਰ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਸਥਿਤ ਹੈ।*

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਸਟੇਟ ਦੇ 'ਪੱਟੀ' ਜਾਂ 'ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। *ਭਗਤ ਹੀਰਾ ਨੰਦ ਬਨਾਮ ਲਾਲ ਖਾਂ (1)* ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 'ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

Jai Singh and Kanshi Minors v. Jhanda Kapur, J. ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕੇ ਕਿ ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਉਪ\* ਵੰਡ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜੋ ਦਿਖਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਇੰਨੀ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਰਫ਼ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਬੰਦੋਬਸਤ ਰਿਕਾਰਡ.

*ਉੱਤਮ ਬਨਾਮ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)* ਵਿੱਚ, *ਪੱਟੀਆਂ ਦੀ\*^ ਖੁੱਲਾਂ* ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ *ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੱਜਾ ਸਿੰਘ (2)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੂੰ *ਪੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ*, ਨਾ ਕਿ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਮਾਲੀਆ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ *ਪੱਟੀਆਂ* ਵਿੱਚ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ *ਯੁਲਾਰੈਮਨ* ਪਿੰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ, com ਕੀਮਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

*ਬੀਜਾ ਬਨਾਮ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ (3)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇਲਾਕਾਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, *ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਨੂੰ* ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖੇਵਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ,

ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ 4 ਨਾਇਜ਼ ਪੱਟੀਆਂ ਜਾਂ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।

*ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਮਲੂਕ ਸਿੰਘ* (4) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨ ਵਜੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਮਰੂਪਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ \*\* ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੈ ^

- (1) 69 ਪੀਆਰ 1893
- (2) 76 ਪੀਆਰ 1894
- (3) 45 ਪੀਆਰ 1897
- (4) 142 PLR 1905

ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੈ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੈਲਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੇਵਲ ਮਨਮਾਨੀ ਕਾਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾਬਾਲਗ ਕੁਝ v. ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੰਧ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ Jhanda ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਅਤੇ Kapur, J. ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਲੰਬੜਦਾਰ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ੈਲਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਡਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। .

*ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਨੈਹਾ ਸਿੰਘ* (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਯੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਯੂਲਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਯੂਲੇ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਯੂਲਾ ਨੂੰ ਬੰਦੋਬਸਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੀ ਕੋਰਡ. ਇਸ ਖੇਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯੂਲੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਾਂ ਸਨ।

*ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ* (2) ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਾਇਲਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਾਖ ਬਰਾਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੈਟਿਸ ਸਿਰਫ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਪਿੰਡ ਦੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਰੇ ਸਮਾਗਮਾਂ 'ਤੇ, ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਅਵਾਰਾ ਗੈਰਾਂ ਦੀ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਵੰਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ

ਪਿੰਡ ਲਗਭਗ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਸਬੰਧ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(1) 60 ਪੀਆਰ

1914 \*

(2) 21 ਪੀਆਰ 1915

Jai Singh and  
Kanshi Minors.  
v.

Jhanda

Kapur, J.

ਉਤਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ (1), ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪੈਟੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ (2) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀਆਂ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਿੰਨਤਾ ਸੀ। ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵੰਸ਼ ਦਾ।

ਅਗਲਾ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜਾ ਪਿੰਡਾ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ (3) ਦਾ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਦੇ ਟੈਂਗਰਾ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਸ ਵਿਚ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਸੀ, ਕਬਜ਼ਾ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਮਾਪ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੀ।

ਕੋਰਨੇਲੀਅਸ, ਜੇ., ਪਾਖਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਲਾਭੂ ਰਾਮ (4) ਵਿੱਚ, ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਖੇਤਰੀ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਮ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੀ ਉਪਜ ਦੀ ਵੰਡ ਖੇਵਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਪਰਭੂ ਬਨਾਮ ਸ਼ਮਸੁਦ ਦੀਨ (5) ਵਿੱਚ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 15 (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਦੂਜਾ ਪੰਜਾਬ ਪੂਰਵ- ਇਮਪਸਨ ਐਕਟ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ,

(2) 1827 ਯਾਤ  
 (3) 1827 ਯਾਤ  
 (4) 1847 ਯਾਤ  
 (5) 1847 ਯਾਤ

ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜੋ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੈਫੀਅਤ-ਏ-ਦੇਹੀ ਕਾਂਸੀ ਨਾਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ <sup>v</sup> ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਾਓ ।

ਵੰਡ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾਬੰਦੀ i jnanda  
 ਇਹ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਮਰੂਪਤਾ- ਕਪੂਰ / ਮੂਲ ਦੇ ਨਿਪੁੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਫਿਰ ਪ੍ਰੀ-  
 ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਉਪ ਵੰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਦਾ  
 ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਪੈਰਾ (7) ਦੇ ਪੰਨਾ 201 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ  
 ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 1944 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1396 ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਮੈਂ 21 ਪੀਆਰ 1915 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੱਟੀ ਜਾਂ ਪੱਟੀ ਦੀ ਸਬ- ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਸੀ. ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕੈਫੀਅਤ-ਏ-ਦੇਹੀ ਵੱਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਉਪ-ਮੰਡਲ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਮਾਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿੱਤੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕੈਫੀਅਤ - ਏ-ਦੇਹੀ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ੈਲਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ 'ਤੇ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ । ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

Jai Singh and  
 Kanshi Minors  
 v.  
 Jhanda  
 Kapur, J.

ਜ਼ੈਲਾਂ ਨੇ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੂਪਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।  
 ਸੰਨ 1852 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ  
 ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ  
 ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮਾਪ ਜੱਦੀ ਹਿੱਸੇ ਦੀ  
 ਬਜਾਏ ਕਬਜ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੇਲ੍ਹਾਂ

ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ



ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ੈਲਾਂ ਜਦੋਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕੀ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ?'

ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੂਪਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਜ਼ੈਲਾਂ ਕੋਲ ਸ਼ਮੀਲਾਟ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਖੇਤਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਮੀਲਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਪ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ੈਲਾਂ ਜਾਂ ਪੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ।

ਇਹ ਕੇਸ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੂਪਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਪ-ਡਿਵੀਜ਼ਨਾਂ "ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। " ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15(c) ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵੰਸ਼ ਕਾਰਨ ਇਕਸਾਰਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਕੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ